

IZDAVAČ
ZA IZDAVAČA
ZA KULTURU

REALIZATOR
VODITELJICA
LIKOVNOG PROGRAMA
STRUČNA SURADNICA
PREDGOVOR
PRIJEVOD
LEKTURA
DIGITALNA OBRADA
DIGITALNI TISAK
OBLIKOVANJE
TISAK
NAKLADA

Studentski centar u Zagrebu, Kultura
Mario Župan, ravnatelj SC-a
Davor Šišmanović, voditelj
samostalne službe Kultura
Kultura SC-a

Marta Kiš
Ksenija Baronica
Petra Šarin
Sofija Žagar
Vlatko Previšić
Paula Turčić
Zinam d.o.o.
Ljubica Golubić
Sveučilišna tiskara
120 primjeraka

Izložba je realizirana uz financijsku potporu
Gradskog ureda za kulturu i civilno društvo
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija RH

Radovi su producirani financijskom potporom
Ministarstva kulture i medija RH / 2025. godine

GALERIJA SC
Savska 25, 10 000 ZAGREB
TEL > 00385 1 4593 602
radnim danom > 12,00 do 20,00 h
subotom > 10,00 do 13,00 h
galerija@sczg.hr
<http://www.sczg.hr/galerija/>

KSENIJA TURČIĆ (Re)konstrukcija nevidljivosti

Galerija SC
16. – 30.10.2026.

Re/konstrukcija nevidljivosti

Na fotografiji s vjenčanja njezino je lice skladno kao u Madone, blijedo, s dva zalizana uvojka na čelu, pod velom koji ovija cijelu glavu i seže do očiju. Ima krupne grudi i bokove, lijepe noge (haljina ne pokriva koljena). Ozbiljna, smirena izraza, u pogledu nešto razigrano i radoznalo. On, s kratkim brkovima i leptir mašnom, izgleda mnogo stariji. Mršti se, čini se zabrinut, možda zbog toga što se boji da će loše ispasti na snimci. Drži je oko struka, a ona mu je položila ruku na rame. Stoje na stazi, na rubu dvorišta obraslog visokom travom. Iza njih, spojene krošnje dvaju jabukovih stabala tvore svod nad njihovim glavama. U pozadini, pročelje neke potleušice. To je prizor u koji mogu ući, osjetiti suhu zemlju na kojoj stoje, kamenje koje izbija iz tla, miris sela početkom ljeta. Ali to nije moja majka. Koliko se god zadubila u tu snimku, sve dok mi se ne počne priviđati da se lica miču, vidim samo otmje-nu mladu ženu, pomalo nezgrapnu u filmskom kostimu iz dvadesetih godina. Jedino mi njezina velika šaka koja drži rukavice i na osobit način podignuta glava, govore da je to ona.

[...]

Više neću čuti njezin glas. Upravo je ona, i njezine riječi, ruke, kretnje, način na koji se smijala i hodala, povezivala ženu koja jesam s djetetom koje sam bila. Izgubila sam posljednju vezu sa svijetom iz kojeg sam potekla.

(Annie Ernaux, *Jedna žena*)

Nekih se ljudi sjećamo kroz slike, drugih kroz mirise. Neki ostaju duboko upisani u naša tijela, u geste i pokrete kojih nismo uvijek svjesni. Od nekih nam ostaje smijeh rasut po sjećanjima, od drugih tek pokoja rečenica koju, katkad i ne znajući, nosimo sa sobom kroz život. Svi su nas oni, na različite načine, oblikovali. Gradili i mijenjali, rušili i rastvarali. Pred nekima smo se skupljali, postajali manji, dok su nas drugi širili, otvarali prema svijetu i, makar na trenutak, oslobađali. Ponekad su se sva ta proturječja susretala u istoj osobi.

Neki su nas voljeli, drugi su to pokušavali onako kako su jedino znali. Treći nikada nisu ni pokušali. Nekima smo dopuštali da nam se približe, pred drugima smo podizali zidove. Neke smo ljubavi birali, druge nasljeđivali, zajedno s njihovim neizgovorenim očekivanjima, šutnjama i nedovršenim rečenicama.

Sve nas je to istodobno gradilo i slamalo, nerijetko bez upozorenja. No, može li se čovjek uopće pripremiti za takve lomove? Za trenutke u kojima se poznati svijet iznenada rasipa, a ono što je do jučer bilo prisutno postaje predmetom sjećanja? Čije ruke pamtimo, čije glasove još uvijek čujemo, čak i kada je odavno nastupila tišina? Što odlučujemo ponijeti sa sobom, a što, unatoč svim nastojanjima, nikada ne uspijevamo ostaviti iza sebe? Što ostaje od ljudi kada ih više nema?

Multimedijalna umjetnica Ksenija Turčić u svojem radu istražuje napetosti između proturječja koja istodobno nastanjuju ljudsko iskustvo, njihov neprestani suživot, međusobna previranja i nemogućnost konačnog razrješenja. Ona izranjaju u obliku intruzivnih misli, krhotina slika i fragmentiranih sjećanja. Služeći se imaginativnim i vizualnim postupcima unutar proširenog polja slikarstva, umjetnica trga, preslaguje, zamagluje i kolažira fragmente osobne povijesti

posredovane obiteljskim fotografijama, ispreplićući trenutke gubitka i čežnje, straha i boli, nežnosti i povrede. Između onoga što se pamti i onoga što izmiče sjećanju nastaje prostor u kojem se prošlost neprestano rastvara i iznova sastavlja, nikada ne poprimajući konačan, cjelovit oblik.

Zabilješke vremena, krhotine obiteljske povijesti, oslobođene kronologije i čvrstog narativnog slijeda, u prostoru se nižu, talože i nabiru u aglomerate slika, tvoreći svojevrсно svetište, katedralu vlastitih sjećanja. U toj intimnoj arhitekturi pamćenja toplina kestenjastih očiju nosi jednaku težinu kao i događaji koji su nepovratno promijenili tijek jednog života. Jer sjećanje ne poznaje hijerarhiju ni pravocrtno vrijeme. Kako je zapisala Irena Vrkljan, „prošlost živi u nama bez kronologije. Sve je istovremeno tu, i sve boje, svi osjećaji”. Nasuprot toj nestalnoj, fragmentiranoj unutarnjoj geografiji, pejzaž ostaje. Nijemi svjedok vremena koje prolazi, onaj koji je postojao prije nas i koji će nas nadživjeti, ravnodušan prema dolascima i odlascima, našim ljubavima i gubicima.

	Petra Šarin
	
BIBLIOGRAFIJA	
Annie Ernaux, <i>Jedna žena</i> , Zagreb: Kulturtreger – Multimedijalni institut, 2021., str. 27-28.; 82.	
Irena Vrkljan, <i>Marina ili o biografiji</i> , Zagreb: Večernji list, 2004., str. 58.	

(Re)construction of invisibility

In the wedding photograph she looks like a Madonna, with pale, regular features, a kiss-curl and a half-veil hugging her head. Heavy breasts and hips; pretty legs (the dress leaves her knees uncovered). She isn't smiling but her face wears a serene expression, a glint of curiosity and amusement in the eyes. He, with his moustache and bow tie, looks much older. His brows are knitted and he looks worried. Maybe he is afraid the photograph will come out wrong. He's got his arm around her waist and she's resting one hand on his shoulder. They are in a country lane, beside a courtyard overgrown with grass. The leaves of two apple trees interlace to form a dome above their heads. A small house is visible in the background. I can conjure up the scene vividly: the dry earth beneath their feet, the loose gravel and the country smell of early summer. But she is not my mother. Stare as I may at the photograph, until the faces actually seem to move, all I see is an impenetrable young woman, ill at ease in a costume that could have come straight out of a twenties film. Only the broad hand clutching her gloves and the proud upward tilt of her head tell me it is she.

(...)

I shall never hear the sound of her voice again. It was her voice, together with her words, her hands, and her way of moving and laughing, which linked the woman I am to the child I once was. The last bond between me and the world I come from has been severed.

(Annie Ernaux, *Une Femme*)

Some people we remember through images, others through scents. Some remain deeply inscribed in our bodies, in gestures and movements of which we are not always aware. Of some, we retain laughter scattered throughout our memories; of others, only a sentence or two that we carry with us through life, sometimes without even realising it. They have all shaped us in different ways. They have built and changed us, broken us down and undone us. In the presence of some, we contracted, made ourselves smaller, while others expanded us, opened us up to the world and, if only for a moment, set us free. Sometimes, all these contradictions converged in a single person.

Some loved us; others tried to, in the only way they knew how. Still others never tried at all. We allowed some to draw close, while before others we raised walls. Some loves we chose; others we inherited, along with their unspoken expectations, silences and unfinished sentences.

All of this shaped us and broke us at once, often without warning. But can one ever truly prepare for such ruptures? For those moments when the familiar world suddenly falls apart, and what was present only yesterday becomes a matter of memory? Whose hands do we remember, whose voices do we still hear, even when silence has long since settled in? What do we choose to carry with us, and what, despite all our efforts, can we never manage to leave behind? What remains of people when they are no longer here?

In her work, multimedia artist Ksenija Turčić explores the tensions between the contradictions that simultaneously inhabit human experience, their perpetual coexistence, their mutual turbulence and the impossibility of ever fully resolving them. They surface as intrusive thoughts, image fragments and fragmented memories. Employing imaginative and visual strategies within the expanded field of painting, the artist tears apart, rearranges, blurs and collages fragments of personal history mediated through family photographs, intertwining moments of loss and longing, fear and pain, tenderness and hurt. Between what is remembered and what eludes memory, a space emerges in which the past is continually dissolved and reassembled, never assuming a definitive, complete form.

Traces of time, fragments of family history, released from chronology and a fixed narrative sequence, line the space, accumulate and fold into agglomerations of images, forming a kind of sanctuary, a cathedral of memories of one's own. Within this intimate architecture of remembrance, the warmth of chestnut-brown eyes carries the same weight as events that have irrevocably altered the course of a life. For memory recognises neither hierarchy nor linear time. As Irena Vrkljan once wrote, “The past lives within us without chronology. Everything is here at once, all the colours, all the feelings.” In contrast to this unstable, fragmented inner geography, the landscape remains. A silent witness to the passage of time, it existed before us and will outlive us, indifferent to arrivals and departures, to our loves and losses.

	Petra Šarin
	
LITERATURE:	
Annie Ernaux, <i>Jedna žena</i> , Zagreb: Kulturtreger – Multimedial i institute, 2021., pg 27-28.;82.	
Irena Vrkljan, <i>Marina ili o biografiji</i> , Zagreb: Večernji list, 2004., pg 58.	

Životopis / Biography

Ksenija Turčić (Zagreb, 1963.) diplomirala je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Ferdinanda Kulmera. 1995. završila je Corso Superiore di Arte Visiva u organizaciji Fondazione Antonio Ratti u Comu pod vodstvom Josepha Kosutha. Djeluje kao slikarica, multimedijalna umjetnica, autorica umjetničkih instalacija, video-instalacija, urbanih intervencija. Od 1988. godine do danas izlagala je na brojnim samostalnim i skupnim izložbama, kustoskim projektima i festivalima u Hrvatskoj i inozemstvu, natječajnog i pozivnog karakte-ra. Dobitnica je više nagrada i priznanja te studijskih boravaka u inozemstvu. Zaposlena je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u zvanju profesorice i mentorice na Slikarskom odsjeku. Doktorirala je na istoj akademiji 2023. godine. Živi i radi u Zagrebu.

Ksenija Turčić (Zagreb, 1963) graduated in Painting from the Academy of Fine Arts in Zagreb, where she studied under Professor Ferdinand Kulmer. In 1995, she completed the Corso Superiore di Arte Visiva, organised by the Fondazione Antonio Ratti in Como and led by Joseph Kosuth. Her artistic practice encompasses painting, multimedia art, art installations, video installations and urban interventions. Since 1988, she has exhibited extensively in solo and group exhibitions, curatorial projects and festivals in Croatia and abroad, participating in both open-call and invitation-based programmes. She has received numerous awards and distinctions and undertaken study residencies abroad. She is a professor and mentor in the Painting Department at the Academy of Fine Arts in Zagreb, where she also earned her PhD in 2023. She lives and works in Zagreb.

NAGRADE I PRIZNANJA / AWARDS AND HONOURS: Grand Prix 20. Salona mladih u Zagrebu (1988.) Nagrada Međunarodnog natječaja Artists Against Hostility to Foreigners u Grazu, Austrija (1993.) Nagrada Umjetničkog festivala u Mainzu, Njemačka (1999.) Velika nagrada 5. Zagorskog salona u Krapini (2000.) Godišnja Vjesnikova nagrada za likovnu umjetnost Josip Račić (2001.) Nagrada Samostalna izložba, 25. Slavonski biennale, Muzej likovnih umjetnosti, Osijek (2016.) Nagrada Akademije likovnih umjetnosti za umjetnički, stručni i znanstveni rad u akad. godini 2022/2023.

RADOVI U ZBIRCI / WORKS IN COLLECTIONS: Muzej suvremene umjetnosti, Zagreb Location One Gallery, New York Galerija Dante Marino Cettina, Umag Nacionalni muzej moderne umjetnosti, Zagreb

ksenijaturcic6@gmail.com
www.ksenijaturcic.com